

SIGNES DE PUNTUACIÓ IMPRESCINDIBLES

LA COMA

S'empra per a indicar una pausa menor, és a dir:

1) Per a separar un mot o un grup de mots que constitueixen una invocació, una crida:

Joan Verdú, escolta'm.

Mira, Joan, quina meravella.

2) En les enumeracions, per a separar entre ells mots o expressions d'una mateixa categoria (com sèrie de noms, d'adjectius, de verbs, etc.)

És comprensiu, simpàtic, llest.

Vine, corre, afanya't.

Però no es posa quan hi ha les conjuncions *i*, *ni* o *o* (en frases coordinades; si no són frases coordinades, sí que hi pot haver comes davant d'estes conjuncions):

Blanc, negre o gris.

No m'agrada ni l'un ni l'altre.

Vine i ho treballarem.

3) Per a separar oracions independents i curtes d'una mateixa clàusula:

Va seure, begué un glop, encengué un cigarret.

4) En intercalacions, aclariments o explicacions, encara que hi haja la conjunció *i*:

Ell, visiblement emocionat, començà a parlar.

S'avançà i, mirant-se'l, li va dir tot el que pensava sobre ell.

5) En inversions, és a dir, quan s'altera l'orde lògic de la frase:

Fins que no arribe el teu professor, no discutirem açò.

També quan l'enunciat comença amb un complement circumstancial un poc llarg:

Quan vaig arribar al despatx de la jutgessa, ella ja havia eixit.

Si no estudia un poc més encara, no crec que ho aconseguisca.

6) En els pleonasmes (repeticions):

De germans, en tinc dos. Però: Jo tinc dos germans.

¿Que t'ho creies, això?

7) Quan es fa la supressió del verb:

Ella s'afarta prompte, i el seu cosí, no gens. (Se sobreentén: ... el seu cosí no s'afarta gens.)

Hi havia molts venedors; de compradors, no tants.

Però es pot ometre si no es fa pausa i no hi ha perill de confusió:

Els uns ho troben bé, els altres malament.

8) Davant d'una conjunció adversativa en clàusula curta:

Eren pocs, però s'enteni en molt bé.

No és francès, sinó anglés.

9) Delimitant conjuncions o locucions en què solem fer pausa (*per tant, és a dir, en fi*):

Era, per tant, el seu germà.

10) Sempre que, en cas de no posar-n'hi, podria ser confusiu:

Qui canta, el seus mals espanta (s'allibera).

Qui canta el seus mals espanta (tots li fugen).

T'excloc de la participació del meus llibres solament; però no, vull excloure't també de la participació dels meus diners.

EL PUNT I COMA

1) Per a separar clàusules d'un període quan són llargues i la simple coma, havent-n'hi d'altres, seria insuficient:

Ell ordena la casa, fa el dinar i vigila el iaio; ella treballa fora, fa el sopar i arreplega els xiquets.

De dia, dis-me el que consideres; de nit, no em faces cas.

2) Davant d'una conjunció adversativa o concessiva en clàusula llarga (a vegades la conjunció és sobreentesa):

El fet ha passat; queden els records. (la conjunció sobreentesa és "ara".)

La cadira era de fusta, com tantes n'hi havia en aquell despatx; però no hauria dit mai que una cadira de fusta poguera fer tant de goig.

ELS DOS PUNTS

1) Abans d'una demostració, exemple o conseqüència:

Les mans li tremolaven i estava pàl·lid a la seua manera: la pell cendrosa, els llavis descolorits.

Dos coses fan la persona inútil: l'una és la falta de talent o la indisposició natural, l'altra és la falta d'aplicació.

2) Davant una citació textual:

I aleshores li va dir: «¡No pot ser!».

3) Després de les expressions de salutació amb què comencem una carta o una al·locució:

Benvolgut senyor: Li demane...

Ciutadans: És el moment de...

EL PUNT

Marca una pausa major, i s'utilitza després d'una frase que tinga un sentit complet. Si es passa a un altre pensament o grup de pensaments, haurem de posar **punt i a banda**.

També cal posar punt en les abreviatures, com per exemple: *etc.*

¿Ja tens el bitllet del viatge? No, però de hui no passa.

Observa: Després d'interrogant i admiració, **no** posarem punt final.